

Štefan Remic

Pesmi

Leži notni zvezek

leži notni zvezek
 kjer šolski otroci oblačijo
 belo poškrabljene srajce
 je sporočilo na zidu
 sestanek
 kjer stara gospa prečka
 tramvajsko progo
 našminkana usta
 vogal avenije
 tam znova postavljajo star paviljon
 letna godba
 obraz čisto sam čisto samcat
 bolniška nosilnica hitri koraki
 kot valoví morská trava
 se mehki se plavi se gosti lasje
 lepijo s kožo
 kot porcelanasti konji je gladka
 adijo adijo
 je zvok v medenino zatlačen
 trobente
 kot las tenki curki iz sline
 s trobil kapljajo črte
 obraz čisto sam čisto samcat
 izgine v global

Stiska me

stiska me
 plastična roka mi maha v pozdrav
 odidi
 sem del obrisa na ladji
 z ogromnim kolesom
 razglednica vržena v blato
 na prsi pripet turški nagelj
 kot vlaga se plazi skrivaj
 tuberkuloza v kosti
 naj bo kakor hočem
 od tebe
 že brzojavni drogovi letijo
 pred mano centralna pustinja
 in bospor in oriental in
 jaz te zapuščam
 tam je lopata vrtnarja
 na vrh
 živčnega zloma se usede
 kromatska in lahka ta ptica pevka
 iz mnogih lis je
 ki se prehitro množijo v možganih
 pred vrati pomlad

Na to čakajoča oseba

na to čakajoča oseba
 je v moji predstavi sneži
 v praško ulico
 kjer med dišečimi olji
 in uličnim pevcem stoji
 prodajalka z zdravilnimi čaji
 nikamor
 ne moreš premražena duša
 umazana pena umazane reke
 odnaša sledove ob ogenj
 je stisnjena lovska družina
 jaz
 divji pulz
 biografski detajl
 gledam na ljubo ime
 v literarni reviji

baraka napolnjena
 s prusko kislino obarvana
 moja mladost
 glej ga škranjčka privezan na vrh
 in slep poje globoko
 v dnu luže večerne
 zrno med liste
 te lepe knjige zaprto

raztrgani pasji jermeni
 pod grajsko so senčnico
 lutke in pajčevine pisk miši
 suh venec
 na kamen pogrtnjen
 in izginotje
 samo suha slina na prsih
 zbujenega

kako je ta šipa opraskana
 gor nad kamnitimi cestami
 dolga molčečnost odpada
 omet ti me pozabi
 molk ki se vrača nazaj
 v svoj nastanek

Vaška učiteljica

vaška učiteljica
 s kanglo in kozo
 ki gledata
 tuje plovilo ko tone
 v gladino
 je z zlatom prešita
 ta ploskev
 kot krilo iz španske pregrade
 je zračna a žive duše ni več

ampak samo pritajeno ječanje
 akustika veže
 za hišnim dvoriščem
 kjer reže zapestje
 mladenič obarvan je
 kakor slikarska četrt

jaz gledam ven
 iz postajne gostilne
 na rami počiva nespečnost
 kot črni žolč
 nikdar ta vlak ne pripelje
 nikoli kot potnik ne vstopim
 kot črni žolč
 boža moj vrat
 mila beseda monakovo

anatomija
 in glava
 kostum
 perspektiva
 in akt ko se
 živi model
 dvigne iz vode
 vse to premišljujem
 in čisto odstranjen
 je že s koledarja
 neki nordijski rahlo premrl pastir
 ki ga je komajda videti
 v blodni močvirski sopari
 ko trga vročično z neba
 razpršeno žerjavico

Kjer eden čaka dan

kjer eden čaka dan
 ko te bo videl v plašču
 je stopil iz morske globine
 kot kak pisatelj
 prebada ga glasba
 ki jo je vso razmesaril
 melodramatičen veter
 na gramofonski skrinji v dvorani
 se kakor petelin obrača
 starinski nazobčani fajgelj

ribo je vrglo visoko
 v kotiček ust curek
 krvi prišumi baker ki pade
 za hip pozlačen nizko
 na pusto obalo
 osel pod oljkami sence
 letijo narazen
 in znova udarijo skupaj

kakor nekoč
 je ta plesni večer
 v zrak je zvrtele dva kamna
 kresilna se vžigata
 ko nad odprtimi jamami
 sebe zadevata
 psiha
 ki nas na licih
 je zmrznil smehljaj

vaška učiteljica
 s kango in kozo
 ki gledata

Kjer eden čaka dan
 v gladno

Kjer eden čaka dan
 ko te bo videl v plaču
 je stopil in morske glavnice okurde z olini tok
 kot kak plašelj

prebada ga klasa
 ki jo je vso razmesaril
 melodramatičen veter
 na gramofonski skrinji v divran
 se kakor petelin obrača
 stariški nazobčani lajatelj